

[Bernhard Baunsgaard]

mener, at her er vi inde på det egentlige spørgsmål om, hvad vi vil med vores kulturpolitik.

Ministeren taler meget om, at der skal være plads til fornyelse, der skal være plads til noget demokratisk. Hvordan i alverden kan en kulturminister så sidde i en regering uden at protestere heftigt og energisk mod, at politiets efterretningstjeneste giver sig til at fotografere en fuldt fredelig demonstration af mennesker, medborgere, foretaget i deres fritid – med den begrundelse, at det kunne jo være, at denne fredelige demonstration udviklede sig på en sådan måde, at der blev ballade, og at det derfor var rart at vide, hvem der havde været med? Er det en kulturpolitik, der skaber forudsætninger for, at vi virkelig kan tænke frit, sådan at vi kan komme ud af de helt uacceptable tilstande?

Det stemmer jo slet ikke med ministerens ønske om, at kulturpolitikken skal give mulighed for fornyelse, at den skal give det enkelte individ øgede muligheder for at påvirke samfundsudviklingen. Disse påstande bliver kun tomme ord, når der sættes politi ind for at forhindre, at man bare gør opmærksom på, at man mener et eller andet om, hvad der sker i samfundet. Hvordan kan det stemme med, at ministeren siger, at kulturpolitikken opgave må være at give mulighed for aktivitet og selvudfoldelse?

Jeg ved heller ikke rigtig, hvad ministeren har ment med ordene om frisind og tolerance, når hun er medlem af en regering, der lige netop for anden gang har fremsat et forslag om, at vi skal ramme ud efter de svageste grupper, der i dag lever i det danske samfund. Jeg tænker her på indgrebet mod indvandrernes forsørgelseskontrakter. Danskere skal ikke rammes, men indvandrerne, som har dette som deres eneste større fradrag, skal rammes. Det koster penge. Hvordan hænger det sammen med, at ministeren beklager i sin redegørelse, at det moderne samfund opsplitter folk, deler folk op, når vi dog ved, at netop disse forsørgelseskontrakter er et udtryk for den kultur, som indvandrerne har, og som i helt enestående grad bygger på familiesammenholdet?

Jeg tror, at hvis man virkelig ville gå dertil, at man ville erkende, at kulturpolitikken er forudsætningen for samfundspolitikken, så ville man på det ene punkt efter det andet i sin samfundspolitik være nødt til at træffe

ganske andre beslutninger end den, regeringen træffer i dag. Så kunne man tale om, at man ville have en frisindet kulturpolitik.

Jeg vil gerne her have lov til at citere en af de tidligere ordførere. Det var hr. Poulsgaard, der sagde: man er jo slet ikke demokrater, man vil jo ikke sende spørgsmålet om støtte til kulturpolitikken ud til folkeafstemning.

Jeg glædede mig over den tale, som venstres ordfører, fru Mette Madsen, holdt, fordi den lukkede ligesom op på mange punkter og stod i skarp kontrast til det, som venstre, hr. Poulsgaard og de konservative tidligere i fællesskab har stået for.

Vor kultur kan ikke leve med flertalsafgørelser. Frisind har intet med flertalsafgørelser at gøre. Prøver man at forene kultur og flertalsafgørelser, så er prisen, at man ikke kommer videre. Venstre formulerede det på den måde, at man ikke ville støtte noget, som et flertal i den danske befolkning var imod. De konservative strammede det naturligvis og sagde, at man ville kun støtte, hvad et flertal var for. Ja men alle er vi jo bange for det nye. Alle klammer vi os, når det kommer dertil, til det gamle, det, vi kender. Men det, vi har brug for, er netop nytænkning. Det er netop at lukke op for det. Derfor kan flertallet ikke få lov til at afgøre, hvad det er, der skal støttes. Vi vil gang på gang gribe fejl. Det er vor eneste chance for at komme ud af den uacceptable tilstand, som vor politik har bragt os i. Vi må konstatere, at ikke engang de unge kan vi give chancen for at forberede deres senere tilværelse gennem at få en uddannelse.

Jeg ville godt have trukket disse betragtninger over på en række af de enkeltheder, som ministeren kommer med i sin specielle del af redegørelsen. Jeg kan ikke få tid til andet end at strejfe et par ting.

Bibliotekerne taler ministeren meget om. Det skal være et tilbud til alle. Det skal være alsidigt. Alsidighed er vist noget nær det mest intetsigende ord, når man taler om kulturpolitik. Der findes ikke i ministerens redegørelse et eneste ord om Thistedaffæren, det med, at et flertal forbød et bibliotek at anskaffe en bog af en lokal forfatter, Bent Haller, til trods for at der var 300 mennesker, der ønskede at låne netop den bog. Hvorfor tager ministeren ikke stilling til det? Gør ministeren ligesom den forrige kulturmi-